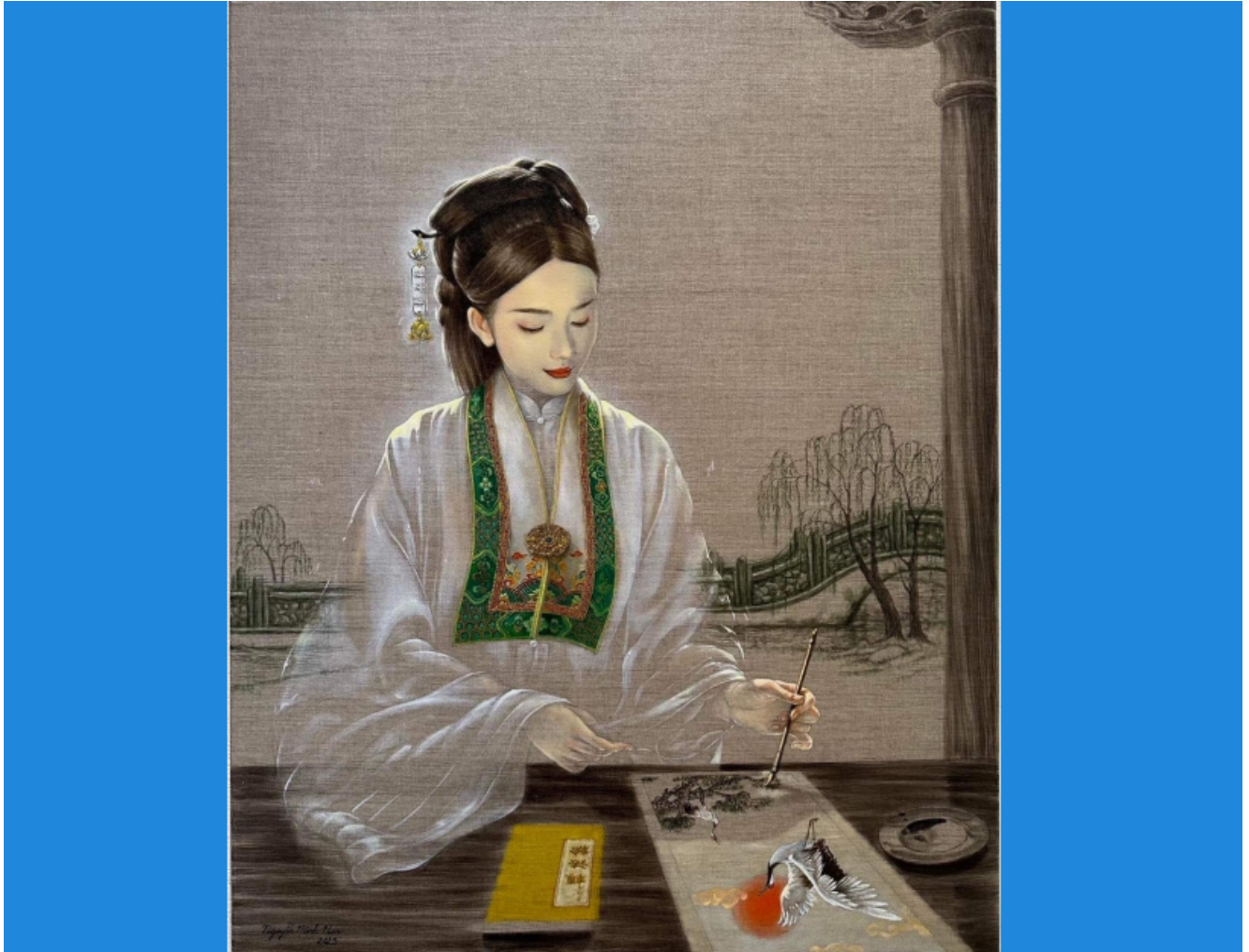

TRẦN CÔNG/LÃO MÃ SƠN Sưu Tầm: “Thật không Ngờ Chữ “Đức” Lại Bao Hàm Thiên Cơ Lớn Đón Như Vậy!” Tác giả: Trạch Lâm.

Đức là gì, Đạo đức là gì? Người xưa và người nay hiểu về Đức khác nhau như thế nào?

Trạch Lâm

Chữ “德” (Đức) được tạo thành từ các bộ: “讠” (bộ Xích) , “直” (bộ Thập), “心” (bộ Mục), “心” (bộ Nhị), và “心” (bộ Tâm). Trong cuốn “Thuyết văn giải tự” giải thích rằng: “Đức, thẳng dã. Tùng xích thanh” (Tạm dịch là: “Đức, là cội nguồn giới thẳng hoa”. Do đó, “Đức” có thể được hiểu là đạo đức, là sự thẳng hoa cội

“tâm tính” con người. Chữ “Đức” mang ý nghĩa là vươn lên t_âng cao hơn, cũng là ch_â sự tinh t_ân c_âa người tu luyện, nên chữ “Đức” có mang theo bộ “𠂔” (bộ Xích).

Theo “Thuy_êt văn gi_âi tự”: “Xích, ti_êu bộ d_ã, tượng nhân h_ĩnh tam chúc tương liên d_ã”, tạm dịch là: Xích, là bước nh_â, gi_êng như ba ph_ân liên k_êt c_âa chân người.

Bộ Xích gi_êng như ba khớp c_âa chân người, có ý nghĩa là bước một bước nh_â. Tuy nhiên bước nh_â c_âa chữ “Đức” này không ph_ải là chạy, nh_{ảy} hay đi bộ trên mặt đ_ất ph_âng, cũng không ph_ải là d_{ậm} chân tại ch_ỗ, mà là từng bước một vươn lên cao.

Đ_ối với một người bình thường, “Đức” nhi_êu hay sẽ quy_êt định năng lực c_âa người đó lớn hay nh_ỏ, mức độ hạnh phúc cũng như t_âng thứ và hướng đi trong luân h_ồi. Vì vậy, mu_ôn “có được” (Đ_{ắc}) thì ph_ải có “Đức”, mu_ôn “có được” (Đ_{ắc}) thì ph_ải “m_àt đi” (Th_{ụt}), mu_ôn “có được” (Đ_{ắc}) thì ph_ải “x_ô b_ỏ” (X_ô), mu_ôn “có được” thì ph_ải n_ỗ lực.

Đ_ối với người tu luyện, “Đức” nhi_êu hay ít sẽ quy_êt định mức độ khó khăn khi tu luyện, sự cao th_{ấp} c_âa “Công” cũng như t_âng thứ và qu_â vị có th_ể đạt đ_{ến}.

Bên ph_ải chữ “Đức” là “𠂔𠂔𠂔𠂔” (thập mục nh_{ật} tâm).

Trước h_{ết}, chúng ta hãy nói v_ề chữ “𠂔” (Nh_{ật}). Hiện tại chúng ta đ_{ều} cho rằng “𠂔” (Nh_{ật}) đơn gi_{ản} ch_ỉ là một con s_ố. Th_ế nhưng thực ra, con s_ố này r_{ất} phức tạp. Trong “Thuy_êt văn gi_âi tự” có r_{ất} nhi_êu cách gi_âi thích v_ề chữ này. Nội hàm c_âa chữ “𠂔” này là gì?

“Duy sơ thái cực, Đạo lập ư nh_{ật}, tạo phân thiên địa, hóa thành vạn vật” (Tạm dịch là: Thái cực, Đạo t_âi nguyên sơ là được sinh ta từ “nh_{ật}”, sau đó tạo nên trời đ_ất, sinh thành vạn vật).

Vì vậy, chữ “𠂔” là t_{âm} c_âa vạn vật, là t_{âm} tiên và ngu_ôn g_{ốc} c_âa t_ât c_ả mọi thứ. Từ “𠂔” sinh ra âm dương, sinh ra trời đ_ất. Nét

ngang trong chữ này đã chia ra trời và đất. ☐ phía trên là trời, phía dưới là đất.

Còn chữ “☐” (Thập) ☐ đây có nghĩa là “thập phương thập giới, tứ diện bát phương” (mười phương thập giới, bốn phương tám hướng).

Thập nên mọi người sẽ thấy chữ “Đức” này rất thú vị. Trên chữ “☐” là “☐☐” chính là chỉ rằng khắp trời đều là con mắt. Chữ tâm dưới chữ “☐” là chỉ lòng người. Vì vậy mắt của Ông Trời đang nhìn vào lòng người.

Trước đây còn có những câu như: “Trên đều ba thước có Thiên linh”, “Làm chuyện trái với lương tâm ☐ trong phòng tối, mắt Thiên lại thấy rõ như ánh điện”

Nghĩa là mắt của Ông Trời ☐ khắp mọi nơi, những con mắt đầy trời đang nhìn xuống mặt đất. Điều này cho thấy người xưa hiểu “Đức” là gì. Đó chính là dù có ai nhìn thấy hay bạn hay không, bạn có bị pháp luật truy xét hay không, thì hành vi của bạn đều phải tuân theo Thiên lý mới thực sự là “Đức”.

Lão Tử viết rằng: “Vạn vật mạc bất tôn Đạo nhi quý Đức” (Tạm dịch là: muôn vật đều tôn trọng Đạo, quý trọng Đức).

Vạn vật nếu không có Đạo thì không thể sinh ra, nếu không có Đức thì không thể thành được. Vì vậy vạn sự vạn vật, trời đất và con người có thể tồn tại, phát triển đều nhờ với sự nuôi dưỡng của Đạo Đức.

Đức là một loại vật chất cao năng lượng, không nhìn thấy, không sờ được nhưng lại thực sự tồn tại. Có thể nói rằng chữ “Đức” quy định tất cả mọi thứ của con người. Đức hạnh nhiều ít sâu cạn sẽ quy định phúc phận và vận mệnh của con người, giống như người xưa nói rằng: “Hữu đức giả dĩ” (Người có đức thì có được); “Thất đức giả thất” (Người không có đức thì mất đi).

Phúc hay họa của con người đều có liên quan mật thiết đến đức. Có đức là có phúc, không có đức thì sẽ gặp họa. Đó chính ý

nghĩa thực sự của câu “Thiên đạo vô thân, thường dữ thiện nhân” (Tạm dịch là: Trời không thiên vị, thường giúp người lành).

Trong sách c₁ “Thượng thư – Cao đào mô” có miêu tả có tổng cộng chín loại đức, cũng là chín tiêu chuẩn về hành vi:

“Khoan nhi lật, nhu nhi lập, nguyện nhi cung, loạn nhi kính, nhi₁u nhi nghị, trực nhi ôn, gi₁n nhi liêm, cương nhi t₁c, cường nhi nghĩa”.

Tạm dịch là: Khoan dung đại lượng nhưng cũng nghiêm túc cung kính, tính tình ôn hòa nhưng lại có ch₁ ki₁n, c₁n thận t₁ m₁ nhưng cũng trang trọng nghiêm túc, có tài trị qu₁c nhưng cũng thận trọng, gi₁i l₁ng nghe ý ki₁n của người khác nhưng cũng cương nghị quyết đoán, hành vi chính trực nhưng thái độ ôn hòa, khoáng đạt gi₁n dị nhưng cũng chú trọng c₁ những việc nh₁, cương trực nhưng cũng vẹn toàn, kiên cường dũng c₁m nhưng cũng phù hợp đạo nghĩa.

Trong sách “Thượng thư – H₁ng phạm” có nói về ba loại đức khác: “Nh₁t vi₁t chính trực, nh₁i vi₁t cương kh₁c, tam vi₁t nhu kh₁c”.

Tạm dịch: Một là cương trực th₁ng th₁n, hai là l₁y cứng r₁n giành th₁ng lợi, ba là l₁y m₁m d₁o giành th₁ng lợi.

Trong quy₁n “Chu L₁ – Địa Quan” lại có gi₁ng về sáu loại đức: “Tri, nhân, thánh, nghĩa, trung, hòa”.

Tri: tri thức, hi₁u bi₁t; nhân: nhân nghĩa; thánh: sáng su₁t; nghĩa: chính nghĩa; trung: chính trực; hòa: khiêm hòa.

Trong sách “Luận ngữ”, Kh₁ng T₁ đã gi₁ng đ₁n năm loại đức: “Nhân, l₁, nghĩa, trí, tín”.

Người xưa r₁t kính trọng trời đ₁t và Th₁n linh, có th₁ tuân theo Đạo và giữ gìn đức nên có đức hạnh t₁t, có nhi₁u phúc phận.

Nhiều người hiện nay thường xem đạo đức là hư vô, nhìn nhận một cách nông cạn, cho rằng đạo đức chỉ là lý thuyết suông, chứ không có nội hàm thực sự, chỉ nói đạo đức trên miệng, chứ không thực tâm tin tưởng, không biết được nội hàm sâu sắc của đạo đức cũng như năng lượng vật chất và tinh thần to lớn của đạo đức. Do đó, người thời nay đã rời xa đạo đức, ít đức, phúc phận cũng nông cạn, gặp phải nhiều tai họa.

Đức Nhân biên dịch